

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/58/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114010463
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8114010463.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.07.2020, v trestnej veci obžalovaných K. K. a spol. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaných K. K. a C. W. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/43/2014 zo dňa 04.09.2019, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), f) ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a náhrade škody.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaným:

1/ K. K., nar. XX.XX.XXXX v N., trvale bytom H.
č. XXXX/X, D. - N. D.,
D. II., prechodne bez prihlásenia R.
J. XX/E, D.,

2/ C. W., nar. XX.X.XXXX v J., trvale bytom Z.
XXX/XX, J.

u k l a d á :

1/ Obž. K. K.

Podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona, v spojení s § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, pri prevahe poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, oproti žiadnym priťažujúcim okolnostiam podľa § 37 Tr. zákona, § 39 ods. 1 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon uloženého trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona súd u r č u j e skúšobnú dobu v trvaní 2 (dvoch) rokov.

2/ Obž. C. W.

Podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona, v spojení s § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, pri prevahe poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, oproti žiadnym priťažujúcim okolnostiam podľa § 37 Tr. zákona, § 39 ods. 1 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon uloženého trestu podmienične odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona súd u r č u j e skúšobnú dobu v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodenú H. J., nar. XX.XX.XXXX v P. Z., trvale bytom N., s jej nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaných K. K. a C. W. vinnými zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 13.01.2012 v Prešove na ul. D. XX, v priestoroch D. družstva N., po predošlej spoločnej dohode s obvineným K. K. nadobudol obv. C. W. členstvo v D. družstve N., IČO: XX XXX XXX a právo užívania trojizbovému družstevnému bytu D. družstva N. č. XX na 4. poschodí blok XXXX v N. na ul. S. X z doterajšieho člena družstva H. J. po tom, ako za poškodenú bol uhradený dlh na poplatkoch spojených s užívaním bytu a poplatkoch z omeškania celkom vo výške 3.284,44 eur voči D. družstvu N., IČO: XX XXX XXX a pod príslubom toho, že pre menovanú zabezpečia iný jednoizbový družstevný byt v N., ktorý si bude môcť v budúcnosti odkúpiť od D. družstva N., IČO: XX XXX XXX za rovnakých podmienok, ako keby odkupovala byt č. XX na S. X v N. a doplatia jej rozdiel trhovej ceny predmetného trojizbového bytu a sľúbeného jednoizbového bytu po odrátaní dlhu, ktorý už zaplatili D. družstvu N., IČO: XX XXX XXX, čo nespravili, byt C. W. previedol na tretiu osobu a následne získali sumu 43.000,- eur, ktorú od nadobúdateľky členských práv v D. družstve N., IČO: XX XXX XXX N.. K. K. prevzal K. K., jednoizbový byt H. J. do 29.02.2012, kedy ju z bytu na ul. S. vystaňovali, do jej dispozície za už uvedených podmienok nezabezpečili, čím H. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N., spôsobili škodu vo výške 39.715,56 eur.

Za to obžalovaným okresný súd podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, § 36 písm. j) Tr. zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov. Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon uloženého trestu podmienične odložil a zároveň nariadil nad obžalovanými probačný dohľad. Podľa § 51 ods. 2 určil skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov. Podľa § 51 ods. 4 písm. e) Tr. zákona uložil obžalovaným povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodenej H. J.. Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obom obžalovaným uložil aj povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej H. J. škodu vo výške 39.715,39 eur.

Proti tomuto rozsudku podali obaja obžalovaní v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré aj dodatočne písomne odôvodnili.

Obžalovaný C. W. podané odvolanie písomne odôvodnil tak, že rozsudok okresného súdu podľa jeho názoru nespĺňa zákonné náležitosti v zmysle § 168 ods. 1 Tr. poriadku, pretože okresný súd sa nevysporiadal s obhajobou, najmä právnou úvahou týkajúcou sa škody predstavujúcej v danom prípade reálny úbytok na právach poškodenej. Okresný súd vyhodnotil dôkazy výlučne v neprospech obžalovaného a vzniknuté rozpory vo výpovedi poškodenej nevyhodnotil. Pokiaľ ide o škodu uvedenú v rozsudku, táto je podľa názoru obžalovaného určená v rozpore s ustanovením § 124 ods. 1 Tr. zákona, pretože neodzrkadľuje reálny úbytok na majetku a na právach poškodenej. Poškodenej bola doručená výpoveď z nájmu bytu v septembri 2011, nájom bytu zanikol podľa § 710 ods. 3 Občianskeho zákonníka uplynutím výpovednej doby 31.12.2011. Zmluva o prevode členských práv a povinností z poškodenej na obžalovaného bola uzavretá 31.01.2012. Krajský súd zabezpečil doručku o prevzatí výpovede z nájmu bytu, ktorá bola poškodenej doručená v septembri 2011. Výpoveď bola poškodenej daná z dôvodu, že v rokoch 2009 až 2011 neplatila nájom riadne a včas. V prípade, ak zanikne nájom bez zániku členstva, vznikne členovi nárok na výplatu vyrovnacieho podielu podľa čl. 28 bod 6 Stanov D. družstva N.. Reálnym úbytkom na majetku poškodenej je hodnota vyrovnacieho podielu, podľa D. družstva N., v sume 2.545,45 eur, od ktorej je treba odpočítať dlh na nájomnom v sume 3.284,61 eur. Uvedené vyplýva z výsluchu svedkyne S.. J. na hlavnom pojednávaní a z ustanovenia § 710 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka ako aj z čl. 28 bod 6 Stanov D. družstva N., podľa ktorého, ak zanikne nájom bez zániku členstva, vznikne členovi

nárok na výplatu vyrovnacieho podielu zníženého o základný členský vklad uplynutím 3 mesiacov od schválenia ročnej účtovnej závierky za rok, v ktorom po zániku nájmu prestal byť užívať a vypratý ho vrátil družstvu. Podľa čl. 28 bod 7 Stanov bytového družstva, účinného v čase prevodu, okrem nároku na výplatu vyrovnacieho podielu nemá bývalý člen alebo jeho dedičia z dôvodu zániku členstva nárok na akúkoľvek inú časť majetku družstva. Podľa Čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Právnička bytového družstva uvedené skutočnosti na hlavnom pojednávaní potvrdila, keď uviedla, že výpoveďou z nájmu zo strany bytového družstva, členstvo nájomcu zaniklo, nájomný vzťah by teda zanikol ku dňu uplynutia výpovednej doby, v tomto prípade trojmesačnej. Ďalej uviedla, že v prípade výpovede z bytového družstva má každý nájomca nárok na vyrovnací podiel (čl. 28 Stanov), na tento podiel však bytové družstvo má právo započítať si dlh na tomto byte a mohlo by sa stať, keby bol vyšší ako vyrovnávací podiel, tak by vlastne nájomcovi neboli vyplatené žiadne peňažné prostriedky. Na základe uvedeného nemožno podľa odvolateľa tvrdiť, že poškodenej reálne ubudlo na majetku alebo právach 39.715,56 eur, keď reálne o takúto hodnotu majetku neprišla, pretože nájom bytu uplynutím výpovednej doby zanikol a poškodenej mala zákonný nárok na vyplatenie len vyrovnacieho podielu po odpočítaní dlžoby na bytovom družstve. Súd nemôže obchádzať zákonné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ani Stanovy D. družstva N., pretože súdy môžu konať len na základe Ústavy v rozsahu a spôsobom upraveným v zákone. Preto tvrdí, že poškodenej žiadna škoda nevznikla, pretože nedošlo k reálnemu úbytku na majetku poškodenej. Reálnym úbytkom na majetku nemôže byť kúpna cena bytu, pretože by došlo k neoprávnenému obohateniu sa poškodenej vo výške 39.715,56 eur. Na naplnenie skutkovej podstaty tohto trestného činu sa vyžaduje obligatórne spôsobenie skutočnej škody na cudzom majetku. Z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti v zmysle § 126 Tr. zákona je rozhodujúca hodnota, o ktorú sa zmenšil majetok poškodenej a nie, o akú výšku sa obžalovaný obohatil. Bytové družstvo N. konalo v rozpore so zákonom, keď písomným podaním označeným „upustenie z výpovede nájmu bytu“ upustilo od výpovede nájmu bytu, pretože takáto zákonná možnosť jednoducho neexistuje, Bytové družstvo N. mohlo len uzatvoriť s poškodenou opätovne novú nájomnú zmluvu, čo sa v danom prípade nestalo. Od začiatku konania tvrdí, že sa jedná o občianskoprávnu zodpovednosť, na Okresnom súde Prešov poškodenej zastúpená advokátom podala žalobu o neplatnosť dohody o prevode členských práv a povinností uzavretej dňa 13.01.2012 medzi poškodenou a obžalovaným. Ak by bol krajský súd opačného názoru, musí sa obhajoba vyjadriť k ďalším dôvodom odvolania smerujúcim voči rozsudku okresného súdu. Okresný súd spochybnil dôveryhodnosť predloženej kópie dohody o prevode uzavretú medzi obžalovaným a poškodenou, predmetom ktorej bolo ich vzájomné vysporiadanie. Opomenul fakt, že samotná poškodenej na hlavnom pojednávaní pripustila, že takúto dohodu mohla podpísať, keď potvrdila, že obžalovanému podpisovala listiny, čo tiež v prvotných výsluchoch rezolútne poprela, pričom sa bránila len tým, že nevie, čo bolo obsahom, pretože si nič nečítala, nehovoriac o tom, že to isté tvrdila aj vo vzťahu k nájomnej zmluve a neskôr priznala, že si predmetnú zmluvu pred podpisom riadne prečítala. Poškodenej J. nič nebránilo v tom, aby si listiny sama prečítala, poprípade, aby jej matrikárka na Meste Prešov obsah zmluvy prečítala alebo vysvetlila, respektíve, obžalovaná nič nepodpisovala, naviac, keď dohoda o prevode bola podpísaná priamo pred svedkyňou K.. Takáto obrana poškodenej v trestnom konaní neobstojí s poukazom na ultima ratio a zásadu subsidiarity trestnej represie. Je neprijateľné, aby takúto ochranu za ľudí, ktorí si neprečítajú obsah toho, čo podpisujú, aktívne preberali orgány činné v trestnom konaní. Obžalovaný od začiatku tvrdil, že dohoda o prevode bola overená len raz, a túto dohodu si ponechala poškodenej. Obžalovaný nemal dôvod si overovať dohodu o prevode členských práv a povinností, pretože si to platnosť zmluvy nevyžadovala. Taktiež bolo podľa obhajoby preukázané, že z 01.06.2013 na 02.06.2013 bola v spoločnosti Sunreality vykonaná krádež, pričom boli poškodené a odcudzené dokumenty spoločnosti, čo preukazuje výpoveď konateľa D., fotodokumentácia z ohliadky a výpoveď svedka H.. V tomto smere okresný súd poukazuje len na časť výpovede svedka H., ktorá je v rozpore s fotodokumentáciou a s popisom skutku v uznesení o vznesení obvinenia, navyše tento svedok tvrdil, že v čase krádeže bol pod vplyvom drog. Výpoveďami obžalovaných, svedka A., sčasti výpoveďami svedkyň a listinnými dôkazmi bolo preukázané, že poškodenej uzavrela s obžalovaným dohodu o prevode členských práv, predmetom ktorej bolo vysporiadanie práv, a to odmena 10.000,- eur, zabezpečenie nájmu pre pani J. a vyplatenie dlžôb. Rovnako bolo preukázané, že poškodenej J. podpísala nájomnú zmluvu s dňom vzniku nájmu 27.02.2012 a obžalovaný W. mal záujem zabezpečiť poškodenej J. nájom, čo preukazuje kúpna zmluva uzavretá 21.02.2012 predávajúcim K. E., pričom nevie, z akého iného dôvodu by tento byt obžalovaný W. zabezpečil, zaplatil kúpnu cenu v lokalite, ktorú si vybrala poškodenej, pričom nájom jej bol ponúknutý za sumu 166,- eur mesačne. Cena prenájmu v tejto lokalite sa v tom čase pohybovala minimálne v sume 300,- eur mesačne, súd tieto dôkazy absolútne odignoroval. Ďalej odvolateľ poukázal na to, že svedkyne v byte na S. bývali

aj v mesiacoch január a február 2012 bez toho, aby zaplatili čo i len časť nájomného a pokiaľ ide o sumu 10.000,- eur, nebolo povinnosťou obžalovaného túto zložiť do súdnej úschovy, čím by mu vznikli ďalšie náklady, ktoré by mu poškodená nemala z čoho uhradiť. Obžalovaný od nej seriózne požadoval číslo účtu, na ktoré jej chcel peniaze zaslať. Ďalej namietal skutkovú vetu obžaloby, ktorá je podľa názoru obhajoby zmätočná, pretože obžalovaný W. nepreviedol byt na tretiu osobu, súd si zamieňa vlastníctvo bytu s nájmom bytu, členské práva a povinnosti, zánik a vznik členstva v bytovom družstve a nároky plynúce z uplynutia výpovednej doby zo zmluvy o nájme. C. W. nemohol ani nadobudnúť právo užívania trojizbového bytu v Bytovom družstve N., pretože nájom bytu uplynutím výpovednej doby zanikol. Na strane 2 rozsudku v popise skutkovej vety okresný súd uviedol, že jednoizbový byt H. J. do 29.02.2012, kedy ju z bytu na ul. S. vysťahovali, ktorá časť je uvedená mimo kontextu skutkovej vety. Popis skutku vo výrokovvej časti rozsudku považuje za nezrozumiteľný a neurčitý v rozpore s § 163 ods. 3 Tr. poriadku. Ďalej uviedol, že nesúhlasí s tým, že vo výpovediach poškodenej staršej a mladšej nie sú podstatné rozpory, práve naopak. Pre rozpory v podstatných bodoch vznikol problém vôbec zadefinovať predstavu poškodenej, nakoľko si poškodená viackrát protirečila. Prokuratúra a súd v skutkovej vete alternatívnym spôsobom uviedli, že obsahom dohody malo byť buď nadobudnutie jednoizbového bytu do vlastníctva bez doplatku alebo nadobudnutie družstevného bytu s doplatkom. Súd bez toho, aby vykonal v tomto smere dokazovanie, teda bez výsluchu poškodenej a svedkyne J. vybral jednu z troch alternatív uvádzaných poškodenou, a to, že obžalovaní poškodenej sľúbili zabezpečiť iný jednoizbový družstevný byt, doplatiť jej rozdiel trhovej ceny predmetného trojizbového bytu a sľúbeného jednoizbového bytu po odrátaní dlhu na nájomnom, čo nespravili. Tento výber z troch alternatív okresný súd nezdôvodnil. Okresný súd ignoroval pri svojom rozhodnutí prvú spontánnu výpoveď poškodenej J. vykonanú po vznesení obvinenia 23.05.2013, ktorá vypovedala o stretnutí s obžalovaným na bytovom družstve, podľa ktorej sa potom s nimi rozprávala o tom, že keď jej najmú byt, tak do dvoch týždňov by mali sa doňho presťahovať. Nevie si spomenúť, či sa bavili o tom, že ten jednoizbový byt bude v osobnom vlastníctve, asi nie. Uvedené potvrdzuje aj výpoveď svedka A. na hlavnom pojednávaní, ktorý potvrdil, že obžalovaný sa s poškodenou na stretnutí v reštaurácii rozprával o nájomnej zmluve. V rozpore s touto výpoveďou sú jej tvrdenia v inom výsluchu, kedy tvrdila, že jej bol sľúbený jednoizbový byt do osobného vlastníctva bez doplatku. Dňa 19.12.2013 sa spontánne vôbec nevyjadrovala k družstevným právam, ani k družstevnému bytu. 23.05.2013 poškodená poprela, že by s obžalovaným podpisovala nejakú dohodu súvisiacu s finančným vysporiadaním prevodu, respektíve, že by jej vôbec obžalovaný W. ponúkol akékoľvek finančné vyrovnanie na prevod členských práv, avšak dňa 19.12.2013 uviedla, že podpisovala nejaký papier, že pošle peniaze na to vyrovnanie. Na hlavnom pojednávaní uviedla, že W. podpísala prázdny bloček, čo dovtedy nikdy počas výpovedí neuviedla a navyše to nepotvrdila ani jej dcéra. Spočiatku uvádzala, že jediným dokladom mala byť písomná objednávka so svedkom A., ktorej obsah počas výpovedí menila alebo uviedla, že si obsah objednávky nepamätá. Práve obsah tejto objednávky s A. mal byť podľa poškodenej a svedkyne J. dohodou, za čo nadobudne obžalovaný členské práva. Na hlavnom pojednávaní v rozpore s týmto tvrdením poškodená uviedla, že so svedkom A. nepodpisovala žiadnu dohodu, žiadne listiny, že on si len pre seba robil poznámky, čo potvrdzuje pravdivosť tvrdení obžalovaných a svedka A., ktorý na hlavnom pojednávaní tvrdil, že spisoval údaje o ohliadke bytu. Poškodená vo svojich prvotných výsluchoch vôbec neuviedla, že by podpisovala s obžalovaným akékoľvek listiny a že s ním bola na Mestskom úrade v N. a v reštaurácii. 06.06.2012 tvrdila, že z bytového družstva išli všetci preč. 19.12.2013 na otázku vyšetrovateľa, či boli v daný deň alebo inokedy overovať nejaký podpis, uviedla, že žiadny podpis, nič neboli. Neskôr priznala, že s obžalovaným podpisovala listinu a aj to, že si dala overiť svoj podpis na mestskom úrade. Na hlavnom pojednávaní sa po predložení dohody bránila tým, že už nevie, čo podpisovala, pretože si to vôbec neprečítala. Rozpory vznikli aj v súvislosti s vyplatením sumy 10.000,- eur, tvrdila, že sa o doplatku bavila len so svedkom A. s tým, že konkrétna suma v objednávke uvedená nebola, neskôr tvrdila, že táto suma už v objednávke uvedená bola. Tvrdila, že s obžalovaným W. sa o tejto sume vôbec nebavila. V inej výpovedi uviedla, že sa o sume 10.000,- eur bavila s obžalovaným W.. K výpovedi svedka A. uviedla, že jej A. dokonca sľuboval viac, hoci počas prípravného konania to mal byť práve A., ktorý jej mal sľúbiť sumu 10.000,- eur. Rozpory vznikli aj ohľadom poškodenej v súvislosti s podpisom nájomnej zmluvy. Popierala aj to, že by mala možnosť vybrať si nájomný byt, neskôr uvádzala, že mohla si vybrať, či by to mohol byť byt na Sídlisku III. Ďalej tvrdila, že byt neexistuje, pretože také číslo sa na ulici Prostejovskej ani nenachádza, čo bolo vyvrátené listinným dôkazom, rozhodnutím katastra, kde bola nehnuteľnosť rovnako označená ako v nájomnej zmluve. Poškodená najskôr popierala, že by sa s obžalovaným W. stretla aj po uzavretí dohody o prevode členských práv a povinností za účelom vyporiadania prevodu, 23.05.2015 to už zmenila, na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaný nemal snahu vyplatiť jej žiadne peniaze, v závere už uviedla, že žiadal o zaslanie jej čísla účtu v čase, keď

bývala na Jurkovičovej ulici a že jej chcel vyplatiť 700,- eur. V prípravnom konaní tvrdila, že jej chcel darovať byt. Pokiaľ by poškodená s obžalovaným komunikovala, nebolo by ani vedené toto konanie. Obe svedkyne zhodne vypovedali, že sa s obžalovaným nechceli kontaktovať z dôvodu, že im tak radili právnici. Rovnako uviedla, že jej právnici poradili podať trestné oznámenie, s ktorým textom jej podľa názoru aj pomohli. Svedkyňa J. nevedela uviesť, na čom sa jej matka s obžalovaným dohodla, potvrdila, že nebola s mamou ani na mestskom úrade ani na bytovom družstve nebola vždy pri nej. Najskôr uvádzala, že 23.05.2013 im mal sľúbiť obžalovaný len to, že pristupuje na obchod podľa objednávky, pred vznesením obvinenia tvrdila, že v objednávke nebola uvedená suma predstavujúca rozdiel medzi trojizbovým bytom a jednoizbovým bytom. Malo tam byť podľa nej len to, že žiadajú výmenu bytov bez uvedenia toho, či do osobného vlastníctva, respektíve, či sa malo jednáť o družstevný byt alebo nájomný. Nakoniec poškodená podpísanie takejto objednávky na hlavnom pojednávaní poprela. Obsah objednávky svedkyňa počas výsluchov v prípravnom konaní menila, najskôr povedala, že A. im tvrdil, že im zabezpečia byt do osobného vlastníctva, neskôr, že družstevný byt s tým, že žiadna konkrétna suma v objednávke uvedená nebola. 23.05.2013 uviedla, že tam bola suma 10.000,- eur. Na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaný W. výšku doplatku nikdy nespomínal a nevyjadroval sa k doplatku, čo je v rozpore s jej predchádzajúcimi výpoveďami. Rozpory ohľadom toho, že najskôr uvádzala, že jej matka s obžalovaným podpísala dohodu na mestskom úrade, nevie, čo boli podpisovať, neskôr tvrdila, že tam boli len niečo zaplatiť a poprela, žeby matka s obžalovaným W. podpísala nejaký doklad. Ohľadom nájomnej zmluvy vypovedala rozporne, raz uvádzala, že si neprečítali nájomnú zmluvu, potom, že si ju prečítali pred podpisom. Proti výpoveďiam poškodenej a jej dcéry stoja výpovede obžalovaných a svedka A., ktorý jednoznačne poprel, aby im bol sľúbený jednoizbový byt do vlastníctva alebo družstevný byt s rovnakými právami. Svedok A. nemal najmenší dôvod vypovedať v prospech obžalovaných, práve naopak. Pokiaľ súd posudzuje výpoveď svedka, tak k ich hodnoteniu nemôže pristupovať tak, že z ich výpovedí vyberie časť a k tejto bude tvrdiť, že sú pravdivé, ignorovať pritom zostávajúce časti, ktoré sú celkom zrejme nepravdivé, o čom svedčí aj skutková veta rozsudku, z ktorej sa vytratila časť tvrdení poškodenej na rozdiel od obžaloby a uznesenia o vznesení obvinenia týkajúca sa sľúbenej odplaty vo výške 10.000,- eur, pritom to boli tvrdenia oboch svedkýň. Okrem toho súd vybral z výpovedí poškodenej jednu z viacerých alternatív týkajúcu sa toho, čo jej obžalovaný W. mal za prevod sľúbiť a túto považoval za pravdivú. Potom možno zároveň konštatovať, že poškodená výslovne klamala, keď tvrdila, že jej obžalovaný ponúkal byt len do nájmu a v inej výpovedi tvrdila, že jej byt mal sľúbiť do osobného vlastníctva. Na základe takto učinenej výpovede súd obžalovaného odsúdil. Opiera sa výlučne o svedeckú výpoveď poškodenej, ktorá sa však nedá preukázať ani objektivizovať inými dôkaznými prostriedkami. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 14/1964, v zmysle ktorej výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré úplne vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí hlavne v prípade, keď vierohodnosť svedkov je pochybná. Ak sa potom vyskytnú v súdenom prípade pochybnosti, súdu nezostáva nič iné, len rozhodnúť v prospech obžalovaného, poukázal aj na rozhodnutie R 71/1971. Ak by bol súd opačného názoru, tvrdí, že uložený trest je zjavne neprimeraný, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 10/2011, podľa ktorého, dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zákona. Poukázala na to, že ku skutku malo dôjsť 13.01.2012, vznesené obvinenie malo byť 21.09.2012, trestné konanie sa vedie takmer 8 rokov. Na hlavnom pojednávaní bolo vypočutých sedem svedkov a v prípravnom konaní deväť svedkov. Obžalovaní boli stíhaní len za jeden skutok, ani jeden z obžalovaných ani obhajcovia nespôsobili prieťahy v konaní. Od spáchania skutku uplynulo takmer 8 rokov, obžalovaní žijú riadnym spôsobom života, nedopustili sa žiadnej trestnej činnosti. Preto nielen uložený trest, ale aj dĺžku skúšobnej doby považuje za neprimerane prísnu. V danom prípade nejde o vec skutkovo a právne zložitú, je všeobecne známe, že plynutím času klesá efektivita represívneho účinku trestného práva ako celku a obaja obžalovaní vedú riadny život, nedopustili sa žiadneho protiprávneho konania. Preto navrhol aplikovať pri ukladaní trestu v prípade uznania viny § 39 ods. 1 Tr. zákona, čl. 6 ods. 1, 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, okresný súd hrubo porušil zákaz zmeny k horšiemu (reformatio in peus) upravený v ustanovení § 327 ods. 2 Tr. poriadku, keď opomenul, že absentuje odvolanie poškodeného proti výroku o náhrade škody z rozsudku Okresného súdu Prešov 41T/43/2014-570 zo dňa 19.10.2015 a v takomto prípade v novom konaní súd prvého stupňa nemôže rozhodnúť v neprospech obžalovaného výrokom o škode, ak nebol podaný opravný prostriedok zo strany poškodeného, keď v predchádzajúcom rozsudku zo dňa 19.10.2015 okresný súd poškodenú s nárokom

na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie. Na základe uvedeného navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodil alebo vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie alebo aby výrok o treste a náhrade škody zrušil s tým, že poškodenú odkáže s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie aj obžalovaný K. K., ktoré dodatočne odôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu. Záver prvostupňového súdu vo vzťahu k obžalovanému K. z vykonaného dokazovania podľa neho nevyplýva a súd bez toho, aby reagoval na vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní, len mechanicky opísal podiel obžalovaného K. na údajnej protiprávnej činnosti obžaloby vo vzťahu k obžalovanému K.. Okresný súd odôvodnil výrok o vine len tým, že z výpovede poškodenej J. a svedka A. mal za preukázané, že obidvaja obžalovaní aktívne pôsobili na poškodenú a utvrdzovali v tom, že obchod prebehne podľa jej predstáv, čo je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Na hlavnom pojednávaní svedkyne J. jednoznačne popisovali konanie svedka A., ktorý mal s nimi rozprávať o podmienkach prevodu. Obžalovaný K. vypovedal, že sa s poškodenou prvýkrát stretol až na bytovom družstve, dovtedy s ňou nič neprejednával, čo potvrdila poškodená J. pri svojom výsluchu dňa 19.12.2013. V spontánných výsluchoch svedkyne meno obžalovaného K. v tejto súvislosti vôbec neuvádzali a jeho konanie vôbec nepopisovali. Pokiaľ boli svedkyňa J. a poškodenej kladené kapiózne a sugestívne otázky, tieto časti výsluchu považuje za nezákonné. Uvedené vyvoláva pochybnosť o tom, akým spôsobom boli vedené výsluchy svedkýň pred vznesením obvinenia. Ako mal obžalovaný K. poškodenú utvrdzovať v tom, že obchod prebehne podľa jej predstáv, keď on jej doniesol len podpísať nájomnú zmluvu. Obžalovaný K. „vstúpil“ do tejto záležitosti až 21.2.2012, mesiac od prevodu členských práv a povinností k družstevnému bytu a to v súvislosti s podpisom nájomnej zmluvy, ktorú poškodenej doniesol na podpis. Ako nepravdivé sa ukázali prvotné tvrdenia svedkýň, ktoré zhodne vypovedali, že si nájomnú zmluvu neprečítali respektíve, že im to obžalovaný K. neumožnil, keď pri konfrontáciách spontánne uviedli, že si nájomnú zmluvu pred podpisom prečítali. Výsluchom svedkýň a obžalovaného K. a svedka A. bolo jednoznačne preukázané, že poškodenej bola riadne predložená nájomná zmluva na prečítanie a následne na podpísanie, nikto z obžalovaných ju k tomu nenútil. Nepriamo o tom svedčí fakt, že nájomnú zmluvu poškodená podpísala dňa 21.02.2012 a až dňa 27.02.2012, keď sa mali sťahovať, svedkyňa J. navštívila advokáta. Pýta sa, či obžalovaný K. má byť stíhaný len preto, že doniesol poškodenej nájomnú zmluvu na podpis. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že im bol poskytnutý nájom presne v tej lokalite, ktorú si svedkyne sami vybrali, čo počas prípravného konania v niektorých častiach výpovede popierali. Svedkyne tvrdili, že v Prešove ostať nechceli, chceli sa sťahovať do Bratislavy. Nie je pravdou, že obžalovaný K. odmietol zabezpečený nájomný byt poškodenej ukázať. Nie je to podložené žiadnym objektívnym dôkazom. Preto bolo potrebné vypočuť príslušníkov Policajného zboru k priebehu sťahovania a overiť si tak pravdivosť ich tvrdení, čo navrhoval už v prípravnom konaní. Nie vinou obžalovaného, ale vzhľadom na odstup času už nemohol súd takýto dôkaz na hlavnom pojednávaní vykonať. Výpovede poškodenej pred vznesením obvinenia vzbudzovali dojem, že obžalovaný K. ich surovo bez akýchkoľvek iných alternatív z bytu vyhodil, čo je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Bola to poškodená, ktorá odmietla finančné vyrovnanie ako aj sťahovanie do zabezpečeného nájmu, čo bolo v konečnom dôsledku preukázané aj na hlavnom pojednávaní ich výpoveďami, čo potvrdzuje aj výpoveď svedkyne L., ktorá uviedla, že obžalovaný K. jej sám spomínal, že poškodená odmietla prevziať finančnú hotovosť a presťahovať sa do zabezpečeného nájomného bytu za lacnejší nájom ako bol v tom čase obvyklý. Možno sa len domnievať, z akého dôvodu poškodená v čase prevodu s podmienkami súhlasila a s odstupom času svoj postoj zmenila. Konanie obžalovaného K. popísané poškodenej a svedkyňou J. nenapĺňa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu a to ani vo vzťahu k spolupáchateľstvu, pretože spoločný úmysel spolupáchateľov zahŕňa tak ich spoločné konanie ako aj sledovanie spoločného cieľa, pričom úmyselné zavinenie sa musí vzťahovať na všetky znaky skutkovej podstaty. Takéto skutočnosti neboli predmetom dokazovania a z vykonaného dokazovania sami osebe nevyplývali. Obe svedkyne popisovali konanie svedka A. pred prevodom a konanie obžalovaného W.. Pokiaľ ide o škodu uvedenú v rozsudku táto je, podľa jeho názoru, určená v rozpore s ustanovením § 124 ods. 1 Trestného zákona, pretože neodzrkadľuje reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodenej. Ďalej argumentoval zhodne s odôvodnením obžalovaného W. poukazujúc na ustanovenie § 124 ods. 1 Trestného zákona a § 710 ods.1 až ods. 3 Trestného zákona, článkom 28 bod 6, bod 7 stanov bytového družstva. Má za to, že listinné dôkazy dostatočne preukázali tvrdenia obžalovaných. Jedinou obranou poškodenej J. bolo len to, že listiny, ktoré dostala na podpis, si neprečítala. Poukázal aj na to, že každý má zákonnú povinnosť počínať si, tak aby nedochádzalo ku škode na zdraví a majetku (§ 415 Občianskeho zákonníka) a je neprijateľné, aby túto ochranu aktívne preberali orgány činné v trestnom konaní len preto, že ľudia

obsah zmlúv pred podpisom si neprečítajú. Výpovede svedkyne J. a poškodenej sú nevierohodné najmä kvôli závažným rozporom v skutkových okolnostiach, ktoré boli prednesené obhajkyňou obžalovaného W., na ktoré konkrétne poukázal v podstatne zhodne ako na ne poukázal aj obž. W.. Taktiež namietal, že skutková veta obžaloby je zmätočná, pretože obžalovaný W. nepreviedol byť na tretiu osobu a súd si zamieňa vlastníctvo bytu a nájom bytu, členské práva a povinnosti, zánik a vznik členstva v bytovom družstve a nároky plynúce z uplynutia výpovednej doby zo zmluvy o nájme. Na strane 2. rozsudku v popise skutkovej vety súd uviedol jednoizbový byt H. J. do 29.02.2012, kedy ju..., ktorá časť je uvedená mimo kontextu skutkovej vety. Popis skutku vo výrokovvej časti rozsudku považuje za nezrozumiteľný a neurčitý v rozpore s ustanovením § 163 ods. 3 Trestného poriadku. Okresný súd konštatoval rozpory vo výpovediach poškodenej a jej dcéry, avšak uviedol, že nejde o závažné rozpory respektíve, že sa neodchyľujú v podstatných bodoch, pretože v dejovej línii sú totožné. S týmto záverom Okresného súdu nesúhlasí. O tom, že ide o podstatné rozpory svedčí skutková veta obžaloby a prvého odsudzujúceho rozsudku, keď vznikol problém vôbec zadefinovať predstavu poškodenej, pretože táto si viackrát protirečila. Prokuratúra a súd v skutkovej vete alternatívnym spôsobom uviedli, že obsahom dohody mali byť buď nadobudnutie jednoizbového bytu do vlastníctva bez doplatku alebo nadobudnutie družstevného bytu s doplatkom. Súd bez toho, aby vykonal v tomto smere dokazovanie, teda bez výsluchu poškodenej a J. vybral jednu z troch alternatív uvádzaných poškodenou a to, že obžalovaní poškodenej sľúbili zabezpečiť jednoizbový družstevný byt, doplatiť jej rozdiel trhovej ceny trojizbového bytu a jednoizbového bytu po odrátaní dlhu, čo nespravili. Pokiaľ súd posudzuje výpoveď svedka k hodnoteniu jeho výpovede nemôže pristupovať tak, že vyberie časť, o ktorej tvrdí, že je pravdivá, ignoruje pritom zostávajúce časti, ktoré sú celkom zrejme nepravdivé. Svedčí o tom skutková veta rozsudku, z ktorej sa „vytratila“ časť tvrdenia poškodenej na rozdiel od obžaloby a uznesenia o vznesení obvinenia týkajúca sa sľúbenej odplaty vo výške 10 tisíc eur. Pritom to boli tvrdenia oboch svedkýň. Okrem toho súd vybral z výpovedí poškodených jednu z viacerých alternatív týkajúcu sa toho, čo jej obžalovaný W. mal za prevod sľúbiť a túto považoval za pravdivú. Potom možno zároveň konštatovať, že poškodená vyslovene klamala pri svojich výsluchoch, keď tvrdila, že obžalovaný jej ponúkal byt len do nájmu a v inej výpovedi tvrdila, že jej byt mal sľúbiť do osobného vlastníctva. Takáto výpoveď svedka poškodeného nemôže byť ťažiskom odsudzujúceho rozsudku. Taktiež poukazuje na to, že trest uložený súdom prvého stupňa je neprimeraný, poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 10/2011, podľa ktorého dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou, ktorá môže odôvodniť použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Ku skutku malo dôjsť 13.01.2012 konanie sa vedie takmer 8 rokov, pričom obžalovaný tieto prieťahy nespôsobil, obžalovaní žijú riadnym spôsobom života, nedopustili sa žiadnej trestnej činnosti. S ohľadom na to považuje trest za neprimerane prísny. Navrhol preto, aby krajský súd použil článok 6 ods. 1, 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a § 39 ods. 1 Tr. zákona. Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody okresný súd hrubo porušil zákaz zmeny k horšiemu reformácie in peius upravený v § 327 ods. 2 Trestného poriadku, keď opomenul, že absentuje odvolanie poškodeného proti výroku o náhrade škody a z rozsudku Okresného súdu Prešov 41T 43/2014 - 570 zo dňa 19.10.2015 a v takomto prípade v novom konaní súd prvého stupňa nemôže rozhodnúť v neprospech obžalovaného výrokom o škode, ak nebol podaný opravný prostriedok zo strany poškodeného. Podľa § 327 ods. 2 Tr. poriadku ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 19.10.2015 súd poškodenú H. J. odkázal s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie a následne potom rozsudkom dňa 04.09.2019 už zaviazal obžalovaných nahradiť škodu vo výške 39.715,39 eur. Z uvedeného je zrejmé, že sa jedná o rozhodnutie v neprospech obžalovaných napriek tomu, že len obžalovaní podali odvolanie vo svoj prospech proti rozsudku zo dňa 19.10.2015. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku alebo vrátil vec súdu prvého stupňa.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolania obžalovaných sú čiastočne dôvodné.

Aj podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na vykonané dôkazy, bolo v posudzovanej veci nepochybne preukázané, že skutok, ktorý sa obžalovaným kladie za vinu, sa stal a že ho spáchali obžalovaní K. K. a C. W., aj keď títo jeho spáchanie v celom rozsahu popreli.

Krajský súd konštatuje, že vo veci samej ide o v poradí druhé rozhodnutie krajského súdu. Tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred okresným súdom bolo nepochybne preukázané a v tomto smere sa zhodujú tak výpovede obžalovaných ako aj poškodenej a jej dcéry, že poškodená H. J., st. bola od roku 1984 do 13.01.2012 nájomníčkou trojizbového bytu č.21 na 4.poschodí (piatom podlaží) na ulici S. č. X v N., ktorý byt bol vo vlastníctve Bytového družstva N.. H. J. neuhrádzala riadne a včas poplatky spojené s užívaním bytu v období od roku 2009 až do 13.01.2012, čím jej vznikol voči bytovému družstvu dlh na nájomnom vo výške 2.524,44 eur a 760,- eur poplatok z omeškania. V dôsledku neuhrádzania poplatkov jej boli zaslané upomienky dňa 11.08.2011 a 16.11.2011. Dňa 12.09.2011 zaslalo Bytové družstvo N. poškodenej výpoveď z nájmu bytu z dôvodu hrubého porušovania povinností vyplývajúcich z nájmu bytu tým, že nezaplatila nájomné a úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu za čas dlhší ako tri mesiace, zároveň bytové družstvo oznámilo, že nájomný pomer k tomuto bytu sa skončí uplynutím trojmesačnej výpovednej lehoty, ktorá začne plynúť od prvého dňa nasledujúceho mesiaca po mesiaci, v ktorom bude výpoveď doručená a to bez nároku na bytovú náhradu podľa § 712 Občianskeho zákonníka.

Poškodená H. J. st. ako aj H. J. ml., dcéra poškodenej zhodne uviedli, že svoju bytovú situáciu sa rozhodli riešiť tak, že požiadali o výmenu „ich trojizbového bytu“ za jednoizbový družstevný na bytovom družstve, kde im bolo povedané, že takéto služby družstvo neposkytuje a následne oslovili viaceré realitné kancelárie, kde im rovnako povedali, že nesprostredkujú výmeny družstevných bytov. Následne H. J. ml. na základe inzerátu v novinách oslovila K. A., ktorý v tom čase pracoval pre realitnú kanceláriu I. W., s. r. o.. Z výpisu z obchodného registra plynie, že spoločnosť I., s. r. o., mala sídlo v J., konateľom spoločnosti bol od 04.12.2007 C. W. a od 03.02.2011 aj O. D., obaja boli zároveň aj spoločníkmi v tejto spoločnosti. Rovnako boli títo konateľmi a spoločníkmi aj v spoločnosti I. I., s. r. o., so sídlom v J..

Tak obžalovaní ako aj poškodená a svedkyňa H. J. mladšia a aj svedok K. A. sa vo svojich výpovediach zhodli v tom, že sa všetci a to vrátane oboch obžalovaných spoločne stretli na Bytovom družstve v N. dňa 13.01.2012, kde došlo k prevodu práv a povinností k bytu, v ktorom dovtedy bývali poškodená a jej dcéra, na obžalovaného W. a že tento vyplatil na bytovom družstve dlh poškodenej na nájomnom v plnej výške.

Sporným medzi výpoveďami obžalovaných a poškodenej a jej dcéry a to tak v priebehu prípravného konania ako aj konania pred okresným súdom a hlavným argumentom neviny obžalovaných, ktorým sa bránili aj v odvolacom konaní bolo, či sa obžalovaný C. W. s poškodenou dohodol, že uhradí jej dlh, zaplatí jej 10.000,- eur a zabezpečí jej nájom bytu za zvýhodnených podmienok (výpoveď obž. W.), kým poškodená a jej dcéra od podania trestného oznámenia dňa 07.03.2012 tvrdia, že sa dohodli na tom, že obžalovaný W., resp. realitná kancelária im zabezpečí výmenu bytov, vyplatí ich dlh za trojizbový byt a rozdiel v trhovej cene bytov.

Obžalovaný W. zaslal vyšetrovateľovi kópiu Dohody o prevode členských práv a povinností k družstevnému bytu v bytovom družstve N. uzavretú v zmysle § 227 a nasl. Obch. zákonníka. Táto dohoda je podpísaná prevodcom H. J. st., a nadobúdateľom C. W., pričom na dohode nie sú overené podpisy, dohoda je datovaná dňa 13.01.2012, predmetom dohody bol záväzok účastníkov dohody v súlade s § 227 a nasl. Obch. zákonníka uzavrieť dohodu o prevode členských práv a povinností na BD N., na základe ktorej nadobúdateľ nadobudne členské práva a povinnosti a nájom k družstevnému bytu na ulici S. č. X v N.. Podľa tejto dohody bol nadobúdateľ povinný uhradiť všetky dlžoby prevodcu na OSBD, uhradiť odplatu za prevod členských práv a povinností OSBD N. vo výške 10.000,- eur a zabezpečiť prevodcovi uzatvorenie nájomného vzťahu k jednoizbovému bytu v N., pričom výška budúceho nájmu nesmie byť vyššia ako 170 eur mesačne bez energií a to najmenej po dobu 6 mesiacov. O tejto dohode obhajoba tvrdí, že podpis prevodcu mal byť overený na Mestskom úrade v N.. Poškodená o tejto dohode raz vypovedala, že ju nepodpísala, potom že ju podpísala, ale že si ju neprečítala, každopádne určite jej ju obžalovaní ani svedok A. nedali, s tým, že keď si poškodená pýtala doklady o prevodoch, povedali jej, že všetky doklady jej dajú až keď sa všetko prepíše. Každopádne na tejto zmluve nie je overený podpis prevodcu, čo obhajoba vysvetlila tým, že dohodu odovzdali poškodenej, a tým, že v kancelárii realitnej spoločnosti v J. bola vykonaná krádež z 1. na 02.06.2013. O tom, že v kancelárii I., s. r. o., v

J., bola vykonaná krádež svedčí výpoveď svedka H. ako páchatel'a ako aj listiny z vyšetrovacieho spisu vedeného OO PZ Komárno pod ČVS:ORP-421/KN-KN-2013.

Ďalej sú súčasťou spisu doklady vydané Bytovým družstvom N. :

Z dokladu o úhrade dlhu vystavenom Bytovým družstvom N. dňa 13.01.2012 vyplýva, že dlh na nájomnom uhradil dňa 13.01.2012 „Prosp. Zurich družstvo" vo výške 2.524,44 eur, ďalej uhradil aj penále vo výške 760 eur a pokladničný poplatok 0,14 eur a 0,03 eur DPH. Z výpovedí tak obžalovaného W. ako aj poškodenej plynie, že tento dlh osobne uhradil obž. W.. Z výpisu z obchodného registra plynie, že Prosperita Zurich družstvo malo sídlo od 03.03.2010 v Komárne, predsedom predstavenstva bol obžalovaný C. W.. V doklade označenom ako doklad : PP/164 dňa 13.01.2012 je zaujímavé, že v texte je uvedené, že ide o nájomné a penále K. M. S., aj keď sa N.. K. K. stala nájomkyňou predmetného bytu podľa zmluvy až dňa 23.03.2012, pritom podľa toho dokladu už 13.01.2012 Prosp. Zurich družstvo malo zaplatiť nájomné za K. M.

Listom zo dňa 16.01.2012 Bytové družstvo N. oznámilo poškodenej H. J. st., že dňa 12.09.2011 jej bola zaslaná výpoveď z nájmu bytu. Na základe skutočnosti, že dlh voči družstvu na nájomnom bol uhradený dňa 13.01.2012, Bytové družstvo N. upustilo od výpovede z nájmu bytu zo dňa 12.09.2011. Prax v bytovom družstve bola podľa svedkyne S.. S. J., právničky Bytového družstva N. taká, že ak nájomca zaplatí dlh počas plynutia výpovednej lehoty alebo aj po jej uplynutí, družstvo upustí od výpovede z nájmu. V takom prípade, ak bol dlh vyplatený po uplynutí výpovednej lehoty, nikdy od roku 1990 bytové družstvo nerealizovalo vypratanie bytu. Bytové družstvo umožnilo každému členovi družstva aj v prípade výpovede z nájmu bytu uhradiť dlh a previesť byt na tretiu osobu. Nikdy nebol vypratán byt, ak člen bytového družstva dlh vyplatil. Po uplynutí výpovednej doby, by podľa svedkyne S.. J. družstvo vyzvalo poškodenú J. na dobrovoľné vypratanie bytu, následne by bola podaná žaloba o vypratanie bytu, po právoplatnosti by bol požadovaný exekútor o výkon rozhodnutia, fyzickým vypratáním bytu by došlo k jeho odovzdaniu a zaniklo by členstvo poškodenej. Svedkyňa S.. J. uviedla vo svojej výpovedi aj to, že obžalovaný K. K. riešil situáciu ohľadom neplatičov na Bytovom družstve aj v iných prípadoch a to asi trikrát alebo štyrikrát.

Po vyplatení dlhov voči bytovému družstvu došlo dohodou o prevode členských práv a povinností uzavretej podľa § 230 Obch. zákonníka zo dňa 13.01.2012 k prevodu členských práv a povinností medzi prevodcom H. J. a nadobúdateľom C. W., na základe ktorej nadobudol obžalovaný členstvo v družstve so všetkými právami a povinnosťami v rovnakom rozsahu ako prevádzateľka, vrátane užívacieho práva k družstevnému bytu na ulici S. č. X v N.. V bode III. dohody je uvedené, že nájomné je vyrovnané k 31.12.2011. Bytové družstvo overilo na tejto dohode podpisy tak H. J. ako aj C. W..

Následne bola dňa 14.03.2012 uzavretá dohoda o prevode členských práv a povinností medzi prevádzajúcim členom C. W. ako užívateľom trojizbového družstevného bytu č. 21 na IV. poschodí družstevného bytu na ulici S. X v N. a nadobúdateľom S. K.. Na základe plnej moci zo dňa 13.03.2012 predmetnú dohodu za prevádzateľa C. W. podpísal obžalovaný K. K.. Svedok K. vo veci po vznesení obvinenia obžalovaným odmietol vypovedať, svedok K. W. uviedol, že bol so svedkom K. v Prešove z Komárna dvakrát, vždy pre nich došiel na benzínku na aute K. (K.) a oni išli za jeho autom, svedok vždy čakal na svedka K. a nevie, aké obchody robil, obžalovaného W. svedok W. pozná, lebo v minulosti u neho pracoval. Svedok S. K. splnomocnil k úkonom v súvislosti s právami a povinnosťami k bytu na ul. S. v N. splnomocnenca K. K. a to dňa 14.03.2012.

Dňa 22.03.2012 bola uzatvorená dohoda o prevode členských práv a povinností medzi prevádzateľom S. K. zastúpeným obžalovaným K. K. v zastúpení EX VOTO, s. r. o., zastúpenou konateľkou I. L. a K. K., z ktorej plynie, že budúci prevádzateľ je nájomníkom trojizbového družstevného bytu č. 21, vchod X, IV. poschodie na S. ulici v N.. Budúci prevádzateľ a budúci nájomca sa zaviazali uzavrieť dohodu o prevode členských práv a povinností do 23.03.2012 a to podpisom dohody na Bytovom družstve v N., po vzájomnej dohode medzi budúci prevádzateľom a budúci nadobúdateľom bola stanovená výška odstúpného za predmetný byt vo výške 43.000,- eur, dňa 22.03.2012 zložila budúca nadobúdateľka zálohu vo výške 2.000,- eur.

A napokon dňa 23.03.2012 došlo na Bytovom družstve v N. k prevodu práv k tomuto družstevnému bytu z S. K. na N.. K. K.. Podľa výpovede svedkyne I. L., konateľky realitnej kancelárie Ex voto, s. r. o., so

sídlom v N., ju oslovil obžalovaný K. K. s tým, že „má v ponuke na predaj družstevný byt po neplatičoch na Sekčove“ a po nejakom čase bola tento byt pozrieť s maklérom K. A., obaja vystupovali ako zástupcovia realitnej kancelárie Sun reality N.. Keďže sa na tento byt nedala zviať hypotéka, lebo išlo o družstevný byt, veľmi ho neponúkala, nakoniec sa dohodli s jej klientkou a s obžalovaným K. „na cene 43.000 eur“, pretože byt bol v zlom stave. Oni boli v tom, že byt je na pána K., všetko obstarával obžalovaný K. K.. Na druhý deň boli na bytovom družstve, kde dovezli pána K., ten podpísal dohodu o prevode práv a povinností k bytu. Na bytovom družstve K. K. vyplatila obžalovanému K. sumu 41.000,- eur, záloha 2.000,- eur ostala svedkyňi L. ako provízia. Svedkyňa K. K. doložila do spisu príjmový pokladničný doklad, z ktorého vyplýva, že sumu 43.000,- eur od nej prijal S. K. dňa 23.03.2012. V ten istý deň podala na bytovom družstve K. K. žiadosť o odkúpenie bytu do osobného vlastníctva. Obžalovaný K. svedkyňi L. dňa 22.03.2012 uviedol, že na druhý deň príde nájomca K. a pán W., ktorý to všetko má financovať. V praxi sa svedkyňa L. nikdy nestretla s tým, aby niekto predal členské práva k takému (družstevnému) bytu za 3.500,- eur.

Obžalovaní K. K. a C. W. na hlavnom pojednávaní na okresnom súde využili svoje právo a vo veci nevypovedali. Vyhlásili, že sú nevinní. V prípravnom konaní obžalovaný C. W. uviedol, že úspešne podniká v oblasti realít, oslovil ho obžalovaný K., že poškodená J. má viacročnú dlžobu na nájomnom na bytovom družstve a bola jej vypovedaná nájomná zmluva, načo on prišiel dňa 13.01.2012 do N. a vypočul si ju, ponúkol jej, že zaplatí všetky dlžoby v bytovom družstve a zabezpečí nájomný vzťah na dobu určitú a poskytne jej finančné prostriedky vo výške 10.000,- eur, o všetkom spísali zmluvu. Poškodená J. so všetkým súhlasila a zmluvu podpísala. Sama mu povedala, že takú výhodnú zmluvu od nikoho nedostala, následne jej zabezpečil nájom jednoizbového bytu na dobu určitú s možnosťou predĺženia, ktorú podpísala bez výhrad, onedlho začala vymýšľať, že chce viac peňazí a že sa nechce z bytu vysťahovať. Písomne ju vyzval, aby mu oznámila číslo účtu, na ktorý by jej poslal 10.000,- eur, ona s ním však nekomunikovala, preto jej peniaze neposlal. Na otázku vyšetrovateľa, prečo do spisu nepredložil na písomnú výzvu túto zmluvu, obžalovaný neodpovedal využívajúc svoje právo odmietnuť ako obvinený vypovedať. Pri konfrontácii so svedkyňou H. J. mladšou obžalovaný W. uviedol, že svedkyňa klame, pokiaľ uvádza, že on povedal, že pristupuje k objednávke spísanej A., nie je pravda ani žeby povedal poškodenej, že byt, ktorý si vyberie bude jej. On je majiteľom spoločnosti a len on rozhoduje o podmienkach zmlúv, nie žiadny zamestnanec. Poškodená H. J. st. pri konfrontácii s týmto obžalovaným potvrdila, že obžalovaný W. jej sľúbil, že jej dá za trojizbový družstevný byt, jednoizbový družstevný byt a keď sa tie byty ohodnotia, vyplatí ešte zostatok. Na bytovom družstve sa pracovníčka pýtala, či dostanú za svoj byt iný byt, čo jej poškodená pred obžalovaným W. potvrdila, že dostanú jednoizbový byt.

Obžalovaný K. K. v prípravnom konaní uviedol, že ho kontaktovala poškodená J. s tým, že hľadala podnájom, pretože ju mali vyhodiť z bytu po tom, čo dostala výpoveď z nájmu bytu. Dňa 13.01.2012 sa stretli spolu s obžalovaným W. a dcérou poškodenej J. na Bytovom družstve v N., kde obžalovaný K. a dcéra poškodenej zisťovali aktuálnu výšku dlhu a obžalovaný W. a poškodená J. sa zostali rozprávať. Obžalovaný W. a on spolupracovali, obžalovaný W. a poškodená J. uzatvorili písomnú dohodu, že obžalovaný uhradí dlhy na nájomnom a zabezpečí jej iný nájomný byt a vyplatí finančnú kompenzáciu. Vo februári 2012 ukázal poškodenej J. byty na prenájom v laptope, 22.02.2012 bol za ňou osobne podpísať nájomnú zmluvu k bytu a dohodol sa na termíne vysťahovania, on odovzdal poškodenej originál nájomnej zmluvy, ktorý si pred podpisom prečítala, následne sa poškodená odmietla vysťahovať, potom z bytu odišla v prítomnosti polície. Pri konfrontácii so svedkyňou H. J. mladšou zotrvali obaja na svojich výpovediach, pričom svedkyňa uviedla, že na bytovom družstve obžalovaný K. potvrdil, že pristupuje k objednávke spísanej s A., A. im povedal, že všetko povedal K., teda že oni chcú výmenu družstevného bytu trojizbového za jednoizbový družstevný byt a vyplatenie dlhu a rozdielu. Taktiež svedkyňa uviedla, že po prečítaní nájomnej zmluvy obžalovanému K. povedali, že mali k tomu výhrady, pretože im bol sľúbený jednoizbový družstevný byt alebo byt do vlastníctva a s tým išli aj spolu za advokátom, kde jej advokát povedal, aby išla s touto zmluvou na políciu.

Zo spáchania skutku kladeného za vinu obom obžalovaným týchto usvedčila v prvom rade poškodená H. J., ktorá uviedla, že mala dlhy za byt a preto na základe inzerátu oslovila realitnú kanceláriu Sunreality a to K. A. s tým, že chcela vymeniť svoj trojizbový byt za jednoizbový byt, načo sa stretli na bytovom družstve s obžalovanými W. a K., ktorí im povedali, že najskôr prevedie práva k trojizbovému bytu poškodená na obžalovaného W. a potom v priebehu januára im zoženú jednoizbový byt, a že zaplatia ich dlh na bytovom družstve, A. bol na chodbe s jej dcérou, ešte v ten istý deň bola niečo podpísať na mestskom úrade, ona si to neprečítala, dôverovala im a potom išli všetci spolu na kávu, potom vo

februári jej obžalovaný K. ponúkol byť na Prostejovskej ulici, oni nechceli ísť do podnájmu, trvali na dohode a večer museli odísť z bytu preč, bývali v kočíkárni v bytovom dome, potom odišli bývať na Charitu v Prešove. Uviedla aj to, že ona vedela, že ak by zaplatila dlh na nájomnom a odstupné 400,- eur získala by byť do vlastníctva, preto by určite nepristúpila k tomu, že byť niekomu prevedie za úhradu dlhu a 10.000,- eur, keď byť mal hodnotu 50.000,- až 60.000,- eur.

Rovnako tak oboch obžalovaných zo spáchania skutku kladeného za vinu obžalobou prokurátora usvedčila aj svedkyňa H. J. mladšia, dcéra poškodenej, kde táto opakovane pri svojich výsluchoch tak v prípravnom konaní, pri konfrontácii s obžalovanými a svedkom K. A. ako aj v konaní pred okresným súdom uviedla, že predmetom dohody medzi jej matkou a obžalovanými bola jednoznačne výmena bytov, vyplatenie nedoplatku a cenového rozdielu. Matke obžalovaní nechceli dať žiadne doklady s tým, že keď sa to celé vybaví, dajú jej doklady, jediný doklad, ktorý dostala, bola zmluva o prevode práv, ktorú podpísala na bytovom družstve a zmluva o podnájme. Keď im K. doniesol nájomnú zmluvu, mama mala výhrady, že tam nie je uvedené nič o doplatku, načo im obžalovaný K. povedal, že byť už previedli a že nedostanú nič, aby ju podpísali. Nájomnú zmluvu im obžalovaný K. K. nechcel dať, pokiaľ ju nepodpísali.

Ide o nájomnú zmluvu uzatvorenú podľa § 685 a nasl. Obč. zákonníka, v ktorej nie je uvedený dátum jej podpísania a uzatvorenia. Prosperita Zurich družstvo so sídlom v Komárne ako prenajímateľ uzatvorilo s nájomcom H. J. st. túto nájomnú zmluvu, predmetom ktorej bol prenájom bytu na Prostejovskej ulici č.XX v N. na dobu určitú od 27.02.2012 do 30.09.2012, výška nájomného bola 166 eur mesačne a nájomca bol povinný zaplatiť aj všetky úhrady a služby alebo energie priamo poskytovateľovi týchto služieb alebo energií. Z kúpnej zmluvy zo dňa 21.02.2012 uzavretej medzi K. E. ako predávajúcim a Prosperita Zurich družstvo Komárno zastúpenej C. W. plynie, že predmetom zmluvy bola kúpa jednoizbového bytu na ulici N.. XX v N. s príslušenstvom za cenu 30.500,- eur. Dňa 10.05.2012 uvedený byť predal vlastník Prosperita Zurich družstvo v zastúpení predsedom C. W. a podpredsedom S. H. kupujúcej J. J. za cenu 32.500,- eur.

Podstatným dôkazom v tomto konaní je aj výpoveď svedka K. A., ktorý pracoval pre spoločnosť Sunreality, ktorý uviedol, že v decembri 2011 alebo januári 2012 ho oslovila poškodená s tým, že má nedoplatky na byte, chcela menší byť a vyplatenie dlhu, načo išiel svedok do bytu, kde v tom čase bývala poškodená a jej dcéra, potom vec konzultoval s obžalovaným K.. Na hlavnom pojednávaní svedok A. uviedol, že poškodená chcela vymeniť byť za menší a zaplatiť nedoplatky alebo predať tento byť. Na bytovom družstve on nebol priamo dnu, len vyzval poškodenú a jej dcéru pred podpisom, bol prítomný potom na káve po podpise dohody, kde sa bavili o nejakej nájomnej zmluve aj o sume 10.000 eur. Potom mal dať na pokyn obžalovaného K. poškodenej kľúče od jednoizbového bytu, ktorý bol asi družstevný byť. On prišiel s chlapmi ich sťahovať, poškodené sa odmietli vysťahovať. Svedok bol prekvapený, myslel, že všetko bolo dohodnuté. V prípravnom konaní dňa 14.01.2013, ktorá výpoveď bola na hlavnom pojednávaní prečítaná, tento svedok jednoznačne vypovedal, že poškodená H. J. st. chcela predať svoj byť a kúpiť si menší alebo vymeniť byť s tým, že obžalovaný K. sľúbil poškodenej, že jej vymení väčší družstevný byť za menší družstevný byť. Obžalovaný K. svedkovi povedal, že tam bude doplatok 10.000,- eur. Svedok A. si nespomínal, či spisoval nejakú objednávku. Obžalovaný K. mu povedal, aby byť kde predtým bývala poškodená, predal za 45.000,- eur, išlo o úplne pôvodný zanedbaný byť.

Dňa 29.02.2012 podal obžalovaný C. W. na Okresnom súde Prešov návrh na vypratanie bytu, proti odporkyňi H. J. st., konanie bolo vedené pod sp. zn. 9C 41/12, kde sa uvádzalo, že firma pomohla odporkyňi vyplatiť dlžoby za užívanie bytu aj exekúcie a iný menší nájomný byť a 1.000,- eur na sťahovanie a odporkyňa sa mala odsťahovať do 27.02.2012, byť nevypratala a naďalej ho užíva, bráni navrhovateľovi C. W. v užívaní bytu, on dostal od družstva rozhodnutie o pridelení bytu a podpísal aj nájomnú zmluvu 16.01.2012, avšak nemôže sa dostať do bytu. K návrhu pripojil aj plnomocenstvo pre K. K. na zastupovanie pre všetky úkony v tejto právnej veci. Konanie vo veci pred okresným súdom bolo zastavené, pretože navrhovateľ vzal návrh dňa 15.03.2012 späť.

Okresný súd prečítal vo veci aj listinné dôkazy a to kópiu z osvedčovacej knihy mesta Prešov z roku 2012, z ktorej plynie, že pod poradovým číslom 306 bol osvedčený podpis poškodenej H. J. st., listina bola označená ako dohoda o prevode bytu 1x.

Z písomnej správy BD N. plynie, že k 31.12.2011 výška vyrovnacieho podielu k bytu pôvodne patriaceho členke H. J. vypočítaného podľa čl. 28, bod 2 stanov bytového družstva činil 2.545,45 eur.

ARCHEUS reality center, s. r. o., Prešov, dňa 28.05.2012 uviedla, že trhovú cenu bytu, ktorý užívala poškodená v roku 2012 bola od 50 000 do 62 000 eur, v prípade ak sa jedná o družstevný byt bola cena od 47.000,- do 59.000,- eur. F.O.K., s. r. o., Prešov, určil trhovú cenu bytu v pôvodnom stave v uvedenej lokalite a čase na 50.000 eur, v prípade, ak išlo o družstevný byt, jeho cena by sa znížila o anuitu (odkupnú zostatkovú cenu). Spoločnosť Regio-Real, s. r. o., uviedla, že trhovú cenu členského podielu v bytovom družstve bola okolo 47.000,- eur

Na základe takto vykonaných dôkazov krajský súd k odvolacím dôvodom obžalovaných uvádza, že aj keď je pravdou, že poškodená H. J. ako aj jej dcéra svedkyňa H. J. ml. sa nie vždy vyjadrovali presne, a o niektorých detailoch vypovedali rôzne, pri každom jednom výsluchu vždy jednoznačne uvádzali, že oni chceli výmenu trojizbového bytu, v ktorom bývali, za byt menší jednoizbový, ďalej chceli, aby bol zaplatený dlh a cenový rozdiel. Pokiaľ aj používali pojmy „náš byt“, mali na mysli družstevný byt, ktorý užívali, ale neboli jeho vlastníčkami. Tu krajský súd poukazuje na to, že v osobách poškodenej a jej dcéry ide o osoby neznalé práva a len skutočnosť, že si niekedy zamieňali pojmy, alebo sa nevyjadrovali úplne právne presne neznamena, že súhlasili s tým, aby práva k bytu, v ktorom bývali a podľa vyjadrenia realitných kancelárií jeho trhovú hodnotu sa pohybovala od 47.000,- eur do 59.000,- eur, chceli vymeniť za vyplatenie dlhu vo výške 3.284,61 eur a odmeny v sume 10.000,- eur a nájdenie podnájmu za nájomné 166,- eur mesačne a úhrady všetkých nákladov a energií. Pokiaľ ide o presné právne vyjadrovanie sa a zamieňanie si nájmu a vlastníctva, skutočnosť, že poškodená nie je vlastníčkou bytu, bola svedkovi A. a obžalovaným K. a W. známa už od samého začiatku. Obžalovaný K. mal svedkyni L. uviesť, že má v ponuke „na predaj družstevný byt po neplatičoch“, teda aj samotný obžalovaný, ktorý sa v oblasti predaja nehnuteľností pohyboval istý čas, sa nevyjadroval úplne v zhode s Občianskym zákonníkom a inými zákonmi, napriek tomu, boli všetkým zúčastneným právne pomery zrejmé a jasné. Poškodená ako aj jej dcéra pri každej jednej výpovedi vždy uviedli, že chceli vymeniť trojizbový byt za jednoizbový a zaplatiť dlh bytovému družstvu a cenový rozdiel medzi hodnotami bytov.

Pokiaľ ide o námietku, že poškodenej sa konaním obžalovaných nezmenšil majetok, tu krajský súd uvádza, že jednak poškodená sa mohla obrátiť na súd a domáhať sa neplatnosti výpovede z nájmu bytu, alebo predĺženia výpovednej doby podľa § 710 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ale predovšetkým samotný prenajímateľ bytu Bytové družstvo N. listom o upustení od výpovede z nájmu bytu vyjadrilo svoju vôľu zneplatniť výpoveď z nájmu bytu. Pokiaľ obžalovaní namietali, že poškodenej uplynula výpovedná lehota z nájmu bytu, tu krajský súd poukazuje aj na výpoveď svedkyne S. J., ktorá jednoznačne potvrdila, že v prípade úhrady dlhu, aj po uplynutí výpovednej lehoty, bolo možné byt naďalej užívať, ako aj prevádzať. Obžalovaní nepoctivým prístupom v rozpore s dobrými mravmi zneužili laikov, ktorí boli v tiesni, o ktorej tiesni obžalovaní vedeli a následne vykonali rad formálnych prevodov, na ktorých sa aktívne podieľal tak obžalovaný W. ako aj obžalovaný K., ktorý bol osobne prítomný pri všetkých prevodoch na Bytovom družstve, ako to vyplýva z vyššie rozobratých listinných dôkazov. Obžalovaný C. W. previedol práva k bytu na svedka S. K., ktorý v celom prevodovom procese vystupoval len formálne, do Prešova prišiel s bývalým zamestnancom obžalovaného W. a aj keď bolo uvedené, že jemu (svedkovi K.) vyplatila N. K. K. sumu 43.000,- eur ako „odstupné za trojizbový byt“ (svedkyňa L. ako majiteľka realitnej kancelárie vypovedala, že obžalovaný K. a svedkyňa K. sa dohodli na cene za byt) v skutočnosti túto sumu prevzal obžalovaný K. K., nie svedok K.. Pokiaľ v odvolaní obhajoba poukazuje na rozpory vo výpovediach poškodenej, že poškodená J. uviedla, že dňa 23.05.2013 vypovedala spontánne, že „sľúbila, že do 2 týždňov, čo jej najmú byt, sa vystaňuje“, krajský súd uvádza, že je potrebné vychádzať z celej výpovede svedkyne z tohto dňa, len 5 viet predtým táto svedkyňa uviedla, že obžalovaní jej sľúbili, že „do 2 týždňov, jej nájdú byt, by sa mali doňho presťahovať, nevie si spomenúť, či sa rozprávali aj o jednoizbovom byte v osobnom vlastníctve, ona chcela byť členkou družstva ako doposiaľ.“ Výpoveď poškodenej a jej dcéry je navyše úplne v zhode s vtedajším stavom na trhu realít v tom, že cena trojizbového bytu v tom čase v Prešove bola od 50.000,- eur do 60.000,- eur, cena jednoizbového bytu bola 30.500,- eur. Pokiaľ poškodená uvádzala, že jej obžalovaný W. sľúbil vyplatiť rozdiel medzi väčším a menším bytom, ktorý mohol byť okolo 10.000,- eur, aj táto suma zodpovedá skutočnosti. Napokon aj svedok S. K., pri konaniach buď priamo zastúpený obžalovaným K. alebo v prítomnosti obžalovaného K. previedol práva a povinnosti a tým aj právo užívať družstevný byt nie za zostatkovú hodnotu podielu ale za sumu 43.000,- eur. Obžalovaný W. kúpil jednoizbový byt v Prešove za 30.500,- eur. Samotná poškodená tvrdila, že sumu 10.000,- eur jej obžalovaní nesľúbili vyplatiť, obžalovaný W. jej sľúbil cenový rozdiel, len svedok A. jej uviedol, že výška rozdielu by mohla byť 10.000,- eur.

Obžalovaní nechceli poškodenej a jej dcére dať žiadny doklad o prevode bytu, až pokiaľ nedôjde k dokončeniu prevodu. Pokiaľ by išlo o seriózný obchod, nemali obžalovaní dôvod poškodenej doklady riadne odovzdať ihneď po ich podpise. Skutočnosť, že obžalovaný W. ani polícia na výzvu doklady nevydal a následne uviedol, že tieto boli odcudzené rovnako nevyznieva v prospech obžalovaných. O tom, že sa skutku dopustil aj obžalovaný K. ako spolupáchateľ svedčí jednak skutočnosť, že v súvislosti s uzavretím dohody o prevode práv a povinností svedok A. všetko konzultoval práve s ním, poškodenej a jej dcéra jednoznačne potvrdili, že obaja obžalovaní sľúbili, že sa pripájajú k tomu, čo dohodol A. a v neposlednom rade realitné kancelárie pri sprostredkovaní prevodu si účtujú provízie. V tomto prípade by bola provízia obžalovaných po odpočítaní dlhov na bytovom družstve, ak by bol obžalovaný vyplatil poškodenej sumu 10.000,- eur vo výške 69,11 % z ceny (43.000,- eur), v prípade, že obžalovaný poškodenej sumu 10.000 eur nevyplatil, je provízia vo výške 92,36 %, čo je v rozpore s realitou na trhu, keď napríklad svedkyňa L. pri sprostredkovaní kúpy bytu pre N.. K. mala províziu vo výške 4,65%, provízie sa v tom čase pohybovali od 3-10 %.

Na základe takto vykonaného dokazovania ani krajský súd neuveril výpovedi obžalovaných W. a K., pretože ich výpovede boli v celom rozsahu vyvrátené výpoveďami svedkýň poškodenej H. J. st. a jej dcéry H. J. ml. Tieto ihneď po tom, ako zistili, že obžalovaní nesplnili svoj sľub o tom, že po prevode družstevného trojizbového bytu, im zabezpečia jednoizbový byt, ale zabezpečili im len nájom bytu (svedkyne uvádzali podnájom bytu), išli za právnikom, ktorý im potvrdil, že obžalovaní nesplnili, čo im sľúbili a poškodenej podala na obžalovaných trestné oznámenie. V súlade s výpoveďami poškodenej a jej dcéry je aj skutočnosť, že aj z vyjadrení realitných kancelárií v roku 2012 plynie, že bolo možné prevádzať aj tzv. družstevné byty, ktorých cena bola o niečo nižšia ako cena bytov v osobnom vlastníctve.

Vzhľadom na vyššie uvedené, prvostupňový súd skutkový stav, aj podľa názoru odvolacieho súdu, ustálil správne. Rovnako sa krajský súd stotožnil aj so záverom prvostupňového súdu pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku uvedeného v obžalobe. Obžalovaní tým, že na škodu cudzieho majetku seba obohatili tým, že uviedli niekoho do omylu a spôsobili tak na cudzom majetku značnú škodu, naplnili všetky znaky zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona.

Prvostupňový súd pochybil pokiaľ pri ukladaní trestu nezohľadnil dobu, po ktorú je vedené trestné konanie a pochybil aj pokiaľ uložil obžalovaným povinnosť zaplatiť poškodenej škodu a to po tom, čo v predchádzajúcom rozsudku sp. zn. 41T 43/2014 zo dňa 19.10.2014 o náhrade škody riadne a včas poškodenou uplatnenej rozhodol podľa § 288 ods. 1 Tr. por. tak, že ju s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie, proti čomu sa ani poškodenej a ani prokurátor neodvolali. Po vrátení veci okresný súd v poradí v druhom svojom rozsudku obžalovaným podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť nahradiť poškodenej škodu vo výške 39.715,39 eur, aj keď takýto postup nie je možný s poukazom na § 327 ods. 2 Tr. poriadku, podľa ktorého ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

Nezostávalo potom krajskému súdu nič iné len postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), f), ods. 3 Tr. poriadku a § 322 ods. 3 Tr. poriadku napadnuté rozhodnutie vo výroku o treste uloženom obžalovaným a vo výroku o náhrade škody zrušiť a uložiť im trest nový ako aj napraviť pochybenie okresného súdu vo výroku o náhrade škody.

Pri zločine podvodu podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona umožňuje zákon uložiť jeho páchatelovi trest odňatia slobody od troch do desiatich rokov. Obžalovaným krajský súd uložil trest odňatia slobody znížený pod dolnú hranicu trestnej sadzby z dôvodu dĺžky konania a to vo výmere dvoch rokov, ktorých výkon im bol odložený na skúšobnú dobu dvoch rokov, keďže ide v prípade obž. K. o osobu doposiaľ súdne netrestanú, v prípade obž. W. jeho odsúdenie Vojenským obvodovým súdom v Bratislave sp. zn. 1T52/99 bolo zahladené. Obžalovaní sa v minulosti dopustili len priestupkov na úseku cestnej dopravy, preto bolo na mieste priznať im poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, teda že v minulosti viedli riadny život. Pritiažujúce okolnosti ani krajský súd u obžalovaných nezistil. Uložený trest považuje krajský súd za primeraný tak pre nápravu obžalovaných ako aj z hľadiska generálnej prevencie.

Krajský súd napravil aj pochybenie okresného súdu pokiaľ ide o výrok o náhrade škody tak, že poškodenú H. J. s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.